

ΤΟ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΒΓΙΕ κλαίη.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἡ μαρκησία Λατοῦρ Μεονίλ, μητέρα τῆς νεαρᾶς καὶ φροσότης Ἰωάννας Βροσάντρου Δελατοῦρ Μεονίλ, ἐπιθύμει νὰ παντρευθῆ τὴν κόρη τῆς, ὅσο εἶνε ἀκόμη ζωντανή, γιὰτὶ νοθεύει τὸν ἴσχυο τῆς ἀρετῆς γυμνασίου πᾶσι καὶ δὲν ἔχει εἰς μνηστῆρα τὴν συμφορὰν ἑαυρῆς. Ὁνοσοποιεῖ γὰρ τὴν κόρη τῆς ἕνα σὺνζυγο πλεῖστο, πιστὸ καὶ ἀρραστομένο. Ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἀταξοποιεῖ διαρκῶς. Ἡ ἀποτυχία τοῦ δικοῦ τῆς γάμου, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ περάσῃ τὴ ζωὴ τῆς βασανισμένη, τῆς δυναμώνει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βρῆ γιὰ τὴν κόρη τῆς ἕναν ἰσχυρὸ σὺνζυγο.

Ἡ Ἰωάννα εἶνε ἀνεπιρροῦς φάρια, γλυκερά, κλιόκαρη, ἀδάα σὺν ἀγγέλῳ. Πολλοὶ νέοι τὴν τρυφεροῦν, πολλοὶ τὴν ἔχουν ἑπιθυμίαν σὲ γάμο, μὰ ἡ μαρκησία δὲστέλει. Θέλει νὰ βρῆ τὸν τέλειον σὺνζυγο καὶ ὁ ὁμορφισμὸς αὐτὸς γυμναστῆς δὲν ἀρτεῖ νὰ βρεθῆ. Εἶνε ὁ πολυκατοικησιστὸς παρόσης Μορσεσκάν. Εὐχαριστιμένη γὰρ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡ μαρκησίας, παίρνει μὲ μῆρα τὴν Ἰωάνναν σὲ τὴν κἀμωτὴ τῆς καὶ τῆς ἀναγγέλει τὸ εὐχαριστὸ νέο. Ἡ Ἰωάννα ἄσως ἀντὶ νὰ χαρῆ, χλωμίζει, τραπεσσοῦ καὶ πέπεισι σὲ τὴν ἀγαλλία τῆς μητρὸς τῆς. Κατὰ τὴν ἡ μαρκησία ζητεῖ νὰ μὰθη τί συμβαίνει. Ἡ Ἰωάννα τῆς ἐμυστηρεῖται τότε ὅτι ἀγαπᾷ παρὰφορὰ ἕνα νέο τὸν ὅποιον ἐγγνώρισε τὴν παραπλοῖα κλοκατῆσιν στὴν ἑσθίαν. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε πορροβλημένος ἀπὸ φροσισίαν, μὰ αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ τὴν Ἰωάνναν νὰ τὸν λατρεῖται καὶ νὰ μὴ ῥέει ν' ἀκούσῃ τίποτε γὰρ γάμο.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπογοητεύεται. Ἐλπίζει ἐν ἡ Ἰωάννα θ' ἀλλᾶξῃ γνώμην καὶ πράγματι, ὅταν ὁ κ. Μορσεσκάν τοὺς κάνει τὴν πρώτη ἐπίσκεψιν ἡ κόρη τὴν φέρεται ἀρετᾶ πνευματικῆ. Θέλοντας δὲ γὰρ τοῦ πλὴ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ νὰ ἐπιζητῆ μῆταια, τοῦ ἀποκαλύπτει τὸν τρυφερὸ τῆς μυστικὸ. Ὁ Μορσεσκάν, συνεινενομημένος με τὴν μητέρα τῆς, προσοισοῖται τὸ λυπημένον καὶ μῆταια με συμβαίνει γὰρ τὸ πλοῦμά τῆς, πράγμα ποῦ κάνει τὴν Ἰωάνναν νὰ τὸν ἐκτιμᾷ παρὸστέρο. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μαρκησία λαμβάνει μὴ ἐπιτοῖλι ἀπὸ τὸ χωριὸ σὸ ὅτιο μὲνει ὁ ἀγαπημένος τῆς κόρης τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποῦσιν τὴν παραπροσδοεῖ ἕνα ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς νέος ἀπεθανῶ. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἔχει τίποτε σχετισκῶς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Μὴν ἀπελκίζεσαι ἐστὶ εὐκόλα... Ὡὰ ἔξανόρη τὸ καλοκαίρι, θὰ γλυκιάνη ὁ κάρδος, ἡ ἀγαπημένη σου θὰ εὐρὴ νὰ περάσῃ ἕδω τὸς θριανοὺς μῆνας καὶ θὰ βρῆσι πάλιν τὴν εὐτυχίαν γὰρ τὴν ὁποῖα εἶσαι ἀξίος...

Ἡ νέος ἐγέλασεν λυπημένα καὶ κούνησε τὸ κεφάλου. Δὲν ἔλαπιε σὲ τίποτε πεῖο. Κατὰλαβαινε τὸ θάνατον νὰ στέκεται πλάι τοῦ, ἔτοιμος γὰρ τὸ θεριστὴ τῆς ζωῆς.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸν ἔπισαν δυνατὸ ἄσπμα... Δὲν ἔμποροῦς ν' ἀναπνεύσῃ... Ἐνας φροχτὸς ῥόγχος ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ λάρυγγά του. Ἡ γοῆ Μαγκὲ ἀνσούσῃς καὶ ἔτρειβε νὰ φωνάζῃ τὸ γάμο.

Ἡ γάμο τὸ κεφάλου τοῦ χωριού, ὅταν ἔμαθε τί συμβαίνει, κούνησε ὄλιβερὰ τὸ κεφάλου καὶ τῆς ὑποσέθηκε πως θὰ πῆγαινε σὲ λίγο. Ὡα γὰρ τῆς γοῆ Μαγκὲ γύρισε σπιτι, βρήκε τὸ δυστυχισμένο νέο νὰ ψυχορραγῆ. Εἶχε γυρίσει, φαίνεται, τὴν ὄρα ποὺ ἀπῆλθε κ' εἶχε πάρει κἀτω ἀπ' τὸ προσκεφάλου τοῦ σπιτι, τοῦ θυμῆσι τὴν ἀγάβην του—τὰ μικρὰ ἔνδυμα ποῦχε ἀπὸ τὴν Ἰωάνναν, λίγες τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς, μὰ μεταξέτι κορδελιλοῦ, τῆς ἐπιστολῆς τῆς.

Τὰ ἐρωτικὰ αὐτὰ ἔνδυμα τὰ κρατοῦσε πᾶσι σφικτὰ σὲ τὰ χέρια του. Τὰ μάτια του ἦταν μισάνοιχτα καὶ θολὰ, ὁ φέγγος του εἶχε γίνει πὸ δύνατὸς καὶ πὸ παρατεταμένους.

Ἡ γοῆ Μαγκὲ πλησίον, ἐσχυρε κωντά του καὶ τοῦ μίλησε, γεμάτη λαχτάρια, γεμάτη ἀγοῖα :

— Ζώρτ, παιδί μου, τί ἔχεις ;

Ἡ νέος δὲν τῆς ἔδωσε κἀμμιά ἀπάντησιν. Ἐκεινὴ ἔπισαν τότε τὸ χέρι του. Ἦταν παγωμένο, ἐκλισσομένο, σχεδόν. Ἡ γοῆ Μαγκὲ κατελήφθη ἀπὸ ἀπαλκοῖσι καὶ ὄχιους νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τῆς ὀλούζοντας :

— Παιδί μου, φτωχὸ μου παιδί !...
 Τὴν στιγμὴ αὐτή, κληκῆ μέσα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς :

Ἐτρειβε κωντά σὲ κρεββάτι τοῦ νέου, κατὰλαβε τί συνέβαινε κ' ὄχιους κ' αὐτὴ τὰ

... Στριγμένη στὸ κρεββάτι του...

κλαίη.
 Ταυτοχρόνος ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ ἡ μαρκησία μέσα ὁ γάμος.
 Οἱ δύο γυναῖκες ἔτρειβαν πρὸς αὐτὸν καὶ ὄχιουσαν ἐπαύσαν του κλαίοντας :

— Γάμο, γάμο, γάμο, δεθὰ πεθανῆ, ἔ... Δὲν εἶνε δυνατόν. Σώσε τον !...

Ἡ γοῆ Μαγκὲ πλησίον αὐτῶν ἐκοιμώθην θάνατο, ἐσχυρε κ' ἐπὶ πᾶσι τὸ χέρι του.

Ἡ γοῆ Μαγκὲ γύρισε πρὸς τῆς δύο γυναῖκες, ποῦ τὸν ἐκτίναξαν ὁ γάμο καὶ εἶπε :

— Δὲν ὑπάρχει περὶ καμμιᾶ ἔλπις. Ὁ δυστυχισμένος νέος πεθάνει...
 Φόρεσε ἔπειτα τὸ καπέλου του καὶ βγήκε ἔξω, ἀμίλητος καὶ λυπημένος, ὅπως εἶχε ἔρθε. Ἡ δύο γυναῖκες γονάτισαν τώρα μπρός σὲ κρεββάτι καὶ ἄρχισαν νὰ κλαίουν.
 — Καὶ μὴν παιδί ! Φτωχὸ παιδί ! Δυστυχισμένο παιδί !...
 Ἐφαρσα ὁ Ζώρτ ἀνοῖξε τὰ θολὰ του μάτια καὶ τῆς ἐκτίναξε ἕνα βλέμμα ἀλλόκοτο. Τὰ χεῖλι του σαλέψαν, θέλησε νὰ πῆ καί, μὰ δὲ μπόρεσε.
 Ἡ γοῆ Μαγκὲ ἔσφιξε τὸ χέρι του καὶ ἐπλησίασε κωντά του, λέγοντας μέσα στὶ αὐτὸ του σχεδόν.
 — Μίλησε... Πῆς μου τί θέλεις !...
 Ὁ νέος κινήθηκε πᾶσι ἀπερᾶνδραστικῶς προσπάθειες καὶ ἐπὶ τῶσιν κατὰφθισεν νὰ τραυίση με φωνὴν πνιγμένη καὶ ὑπόκοφην.
 — Τὸ γράμμα... τὸ γράμμα...
 — Ἦσυχασε, παιδί μου... Ὡὰ τὸ δώσω.. Ὡὰ κάνω ὄπως ποῦ εἶπες.
 Μὰ φρυγαλέα λάμψῃς χαρᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ χλωμὸ πρόσωπο του. Τὰ μάτια του ξανέκλεισαν, τὸ κορμι τοῦ νινάχτικῶς ἀπότομα, τὰ δόντια του σφίχτηκαν. Ἐπέθανε !... Καὶ μέσα ἀπ' τὰ σφικτὰ μὲνα τοῦ δόντια βῆκε μὰ τὴν ψυχὴ του, μὰ μὴ τὴν τελευταία του πνοὴ κ' ἕνα ὄνομα, ἕνα ὄνομα ἀγαπητὸ, λατρευμένο
 — Ἰωάννα !...
 Κλαίοντας γοῆρὰ ἡ δύο γυναῖκες τὸν ἀλλᾶσαν, τοῦ φόρεσαν τὰ χορινοῦά του, τοῦ κλεισαν τὰ μάτια καὶ τοῦ σταύρωσαν τὰ χέρια...
 Φτωχὸ παιδί !... Δυστυχισμένο παιδί !... ὀλιγοῦσῃς ἡ γοῆ Μαγκὲ, ὀίοντος κ' ἕνα σφικτὰ τὰ ἐρωτικὰ ἔνδυμα ποῦ ἔκοπιαι νὰ τοῦ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ παγωμένα του χέρια... Κακὸ μοιορὸ παιδί !

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τὸς δυστυχισμένου νέου. Ὡλιβερὸ, σπαρῶσι κλαί...
 Καὶ γὰρ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔγραψεν ἡ ἐπιστολὴ ποῦχε λάβει ἡ μαρκησία Μεονίλ.

Ἡ μαρκησία διάβαζε τώρα καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἐπιστολήν, νοιώθοντας δυνατὴ ἀγωνία. Πᾶσι ἠδὲ ἀπεκαλύπτει στὴν Ἰωάνναν τὸ τραγικὸ αὐτοῦ νέου ; Πᾶσι θὰ τὴν προφύλαγε ὥστε νὰ μὴ τὸ μὰθη ἀπὸ κανένα ἄλλον !...

Βέβαια τὸ πράγμα εἶχε καὶ τὴν καλὴν τοῦ ὄψιν. Ἡ Ἰωάννα ἔμενε τώρα ἐλεύθερη. Μποροῦσε νὰ παντρευθῆ. Τὸ ὄνειρο τῆς μαρκησίας θὰ ἐπραγματοποιοῖτο. Ὡὰ τὴν ἔβλεπε ἐκ τῶσιν αὐτῶν στριγμένην σὲ κρεββάτι τοῦ σπυροῦ τῆς, νὰ βγαίνῃ νεκροῦ ἀπὸ τὴν ἐκκλίσην, εὐτυχε σμενὴν γὰρ πάντα. Ὁ κ. Μορσεσκάν, ὁ γομφοῦς τῆς ἐκλογῆς τῆς, περιμένει ἐπίσης ἀναπόκομῶς τὴν ἡμέρα αὐτή...

— Ὡὰ τῆς τὸ πᾶσι μόνου ! εἶπε ἔφαρσα ἡ μαρκησία, κἀβῆσῃς τὴν ἐπιστολήν σ' ἕνα σφικτὰ. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἀν τὸ μὰθη ἔφαρσα με κανένα γράμμα ἀπὸ τὸ χωριὸ, μπορεῖ καὶ νὰ πάθῃ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Ἐνὸ ἔγωθ θὰ τῆς τὸ πᾶσι με τρόπον, σιγὰ-σιγὰ, ἔπει ποῦ νὰ μὴ πνοιση κοῦν καὶ νὰ παρηγορηθῆ γοῦχρησο...

Τὴν ἰδια στιγμὴν ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ παροῦσάσθη ἡ Ἰωάννα. Ἡ νέα βλέποντας τὴν μητέρα τῆς βυθισμένη σὲ σκέψεις ἀνησούχησε.
 — Μήσπασ σ' ἐνοχλῶ, μητέρα ; εἶπε.
 — Ὁχι, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ μαρκησία

κάπως άνήσυχη γιά τήν άπρόοπτη έμφάνιση τής κόρης της.
 — Φαίνεται λυτρήμένη, μητέρα...
 — Καλό μου παιδί, ή λήπτε; δέ λείπουν ποτέ άπό τους άνθρώπους. Όταν είνε άφορμας λογικός παρηγορητικά γοήγορα. Δέν πρέπει ν' άρνήσουμε νά μάς συνριβή ή λύπη... Είνε σόν νά βλασημοποιε τό θεό, ό όποιος μάς τήν στέλνει και του όποιου ή βουλή είνε άνεξήγηστος...
 — Η Ίωάννα κούταξε τήν μητέρα της παράξενα. Τι έννοούσε μ' αυτό πού τής έλεγε ;
 Πήγε κοντά της και τήν ζούταξε στά μάτια.
 — Μητέρα...
 — Παιδί μου...

Και ή μαρκησία τήν άγάλλιασε και τήν κάθησε στά γόνατά της.
 — Παιδί μου, τής ελεε, ξεέρεις βέβαια πόσο σ' άγαπώ...
 — Ναί μαμά, κ' έγώ σ' ένγυνομω και σέ λατρεύω γ' αυτό...
 Η μαρκησία τήν φίλησε.
 — Ξέρεις, παιδί μου, πως φρονιμίτζα πάντοτε γιά τό μέλλον σου ; Ξέρεις πως πρέπει νά βροής ένα καλό και τίμο σύντροφο γιά τή ζωή σου ; Άν πεθάνω ένώ άειρο τι θά γίνης ;
 — Μητέρα, μη μου λές τέτοια λόγια.
 — Κι' όμως έτσι είνε, άγάπη μου. Ξερώ... είσαι έρωτευμένη. Μά, φτωχό μου παιδί, ό έρωτάς σου αυτός είνε καταδικασμένος νά τελειώση μά μέρα πολύ θλιβερά. Ό νέος πού άγαπάς είνε άρρωστος, πολύ άρρωστος. Η άρρώστια του είνε άπό κείνες πού δέν γατρώνονται...
 — Άν ήξερες πόσο ύπαφέρω γ' αυτόν, μητέρα...
 — Τότε, καλό μου παιδί, γιατί δέν μ' άκούς ; Γιατί δέν ήέλεις νά κανονίσουμε τό ζήτημα τής άποκαταστάσεώς σου.

— Μήν τό λές αυτό, μητέρα... Δέν θά τό κάνω αυτό ένόςμω ό Ζωήζ ζή... Θά ήταν πολύ πρόστιχο έκ μέρους μου, θά ήταν έγκληματικό. Όταν πεθάνει...
 Και παθής έπρόφερε τήν τελευταία φράση, τά μάτια τής Ίωάννας έβούρκωσαν.

— Έχεις ήμέρες νά λάβης γράμμα του, τήν φώτησε ή μαρκησία.
 — Μία βδομάδα, μητέρα. Άλλά γιατί μ' έρωτάς ; Ξέρεις μήπως τίποτε...
 — Όχι, τίποτε τό σοβαρό, παιδί μου.
 — Δέν μου λές άλήθεια, μητέρα... Κάτι ξεέρεις. Πές μου...
 — Ίωάννα, είσαι λογική, κόρη μου... Είσαι αρκετά μεγάλη. Γι' αυτό θά σου πω άκριβώς ό τι ξερώ...

— Είνε άρρωστος ;
 — Ναί.
 — Πολύ άρρωστος ;
 — Στην άρρώστια αυτή, παιδί μου, είνε κακές καθήμερ.νός άρρωστος. Κι' όταν ή κατάσταση του επιδεινωθή και πέση στό κρεβάτι, δέν ανασαίνονται ποτέ... Πεθαίνει...
 — Μητέρα !... Μητέρα !... Έπέθεσε λοιπόν ;

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ένας άγγλος, ό Σίδνεϊ Ντίκκινσον, πού πέθανε τό 1899 στό Λονδίνο, και ό όποιος φαίνεται ότι ελεγε πολλές άφορμές δυσσεβείας έναντίον τής σύζυγού του, έγραφε στην διαθήκη του μεταξύ άλλων και τά έξης :
 «Όταν σκέπτομαι ότι αί ήμετέριες περιόδοι τής ζωής μου ήσαν έκείνες πού ή σύζυγός μου μου έκανε τήν πενιμομένη και δέν μου μιλούσε και όταν έπίσης θυμιούμαι ότι σχεδόν διαρκώς μου έκανε τήν πενιμομένη, αισθανόμαι τήν διάθεσι νά λιμορνήσω τήν σπένθηα, πού μου προσέφευσε ή θεά της. Γι' αυτό τής κληροδοτώ 30.000 λίρες στερίλινες ύπό τόν όρον ότι έπι δέκα έτη άπό τού θανάτου μου θά έρχεται και θά μένη δυό ώρες τήν ήμέρα έπάνω άπό τόν τάφο μου, μαζί με τήν άδελφή μου πού τήν άντιπαθεί άκόμη περισσότερο άπό όσο άντιπαθούσε έμένα».

Στά 1910 πέθανε ένας άλλος Άγγλος ό όποιος έκληροδοτήσε στην γυναίκα του 30.000 λίρες ύπό τόν όρον—όπως έγραφε στή διαθήκη του—ότι έπι πάντα συνεχίζι έτη άπό τού θανάτου του θά βγαίνει έξω δυό φορές τήν ήμέρα, ντυμένη άπαραιτήτως στά κόκκινα, εις έκδήλωσιν τής χαράς τήν όποιαν θά τής προσέηχη άναμφιβόλως ό θάνατός του, δεδομένου ότι ποτέ τής δέν τό κρημψε, ότι ό θάνατός του θα τήν ευχαριστούσε.

Ποιά παράξενα ακόμη ήταν κάποιος Άγγλος, ό όποιος πεθαίνοντας άφησε στην γυναίκα του ένα... φαριδίνο (δύο λεπτά δικά μας) και έδωσε μάλιστα έντολή πιά τής τό στείλουν μέσα σ' ένα γράμμα χωρίς γράμματόσημο.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΛΗΣΤΡΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ή ώρα ή χορεύτρια Ντερόβα και ό Φρά-Διάβολο. Ή αιχμαλωτία τής Ή Διαμενή τής στό λημέρι τεύ ληστού. Ένα ρωμαντικό είδύλλιο. Ό χριστός τους. Ό έπισκέπτης με τά λουλούδια. Ό θάνατος τεύ Φρά-Διάβολο.

Όλόκληρη σχεδόν ή Ελλάδα είνε άνάστατη με τήν θραυστάτη ληστεία τής Ήπειρου. Οι σημερινοί όμοσ λησται δέν είνε όπως οι παλαιοί, δέν έχουν τίποτε τό ποιητικό. Η ιστορία πού διηγούμεθα παρακάτω τό άποδεικνύει αυτό άπολύτως.

Μά άπό τίς πλέον διάσημες χορεύτριες τού περασμένου αιώνου ήταν και ή Λουίτσα Ντερόβα. Κάποτε ή Ντερόβα ταξιδεύοντας άπ' τό Μιλάνο στην Φλωρεντία, έπεσε στά χέρια μιάς ληστρικής συμμορίας.

Άσχηγός τής συμμορίας ήταν ό διαβόητος γιά τήν παλληκαριά του και γιά τήν άρεσκότη ή καλλονού του Φρά - Διάβολο.

Ό Φρά-Διάβολο όταν έμαθε πού ήταν ή αιχμαλωτός του, όχι μόνο άπέφυγε νά τήν κακοποιήση, αλλά και τής φέρεθηκε με έσέγγεια και τήν περιποιήθηκε ύπερβολικά, χωρίς όμως νά τήν άφισει και έλεύθερη. Τήν έκράτισε έτσι άρκετόν καιρό κοντά του.

Στό διάστημα αυτό ένα τρυφερό είδύλλιο πλέχτηκε μεταξύ τους. Είχαν έρωτευθή ό ένας τόν άλλον...

Έν τώ μεταξύ όμως ή ειδήσις ότι ή Ντερόβα ελεγε πέσει στά χέρια των ληστών προκάλεσε άναστάση στό Μιλάνο και στην Φλωρεντία και ίσχυρό άπόσπασμα άπεστάλησαν έναντίον τής συμμορίας τού Φρά - Διάβολο, προς άπελευθέρωσιν τής διασημής χορεύτριας.

Κ' ένα ήλιοφώτιστο άπόγευμα ένώ οι δυό έρωτευμένοι καθόντουσαν χειροπασημένοι σέ μία ρωμανική πλαγιά κοντά στό λημέρι τής συμμορίας, ένεφανίσθη άντίκρου τους ένα ίσχυρό άπόσπασμα στρατού.

Ό Φρά - Διάβολο βλέποντας τ' άπόσπασμα δέν θέλησε νά έκθέσει τήν αγαπημένην του ούτε στις κακουχίες τής φυγής ούτε και στους κινδύνους ένδοξαμένης συμπλοκής τής συμμορίας του με τό άπόσπασμα. Προτίμησε νά τήν στερηθή, και τής άπέδωσε άμείως τήν άλευθερία της, ένώ αυτός έσπευσε νά τραπή εις φυγή με τήν συμμορία του, άποφεύγοντας τήν συμπλοκή με τό άπόσπασμα.

Τήν ώρα όμως πού τήν άποκαιρευτούσε τής ελεγε :

— Χαίρε προσφώνω !... Θάρθω γρήγορα νά σου ανταποδώσω τήν έπίσκεψη στήν πόλι και νά σου προσφέρω λουλούδια !...

Και ό τολμηρός λησταρχος έκράτισε τόν λόγο του.

Ένα βράδι, έπειτα από μερικές βδομάδες, ένώ ή Ντερόβα βρισκόταν στό καμαρίνι της, ό θυρωρός τής σκηνής μήκρη μέσα και τής άνήγγειλε ότι κάποιος ξένος πού ποτέ άλλως δέν ελεγε παρουσιάσθη στό θέατρο ζητούσε νά τήν δή.

— Σού ελεγε τό όνομά του ; ρώτησε ή χορεύτρια.

— Όχι. Μού ελεγε μόνον νά σάς πω πως έχει νά σάς προσφέρει μερικά λουλούδια. Πράγματι δέ κρατάει στά χέρια του ένα φερότατο μπουκέτο.

— Φέ' τον μέσα, ελεγε άνύποκτη ή χορεύτρια.

Ό έπισκέπτης αυτός ήταν ό Φρά-Διάβολο !

Η Ντερόβα τόν δέχθηκε με χαρά, αλλά και με άγωνία μήπως τόν άνεκαλύπτει ή άστοντομία και τόν συνελάμβανε.

Άτάραχος όμως ό λησταρχος έμεινε άρκετήν ώρα μαζί της. Τέλος τήν καληνύχτισε και έφυγε, με τήν ύπόσχεσι ότι θά ξαναγούριζε πάλι σέ λίγες μέρες.

Έν τούτοις δέν ξαναγούρισε ποτέ...

Έπειτα από λίγες μέρες ένα βράδι μπήκε στό καμαρίνι τής Ντερόβα ένας άπ' τους θαυμαστάς της και τής φώναξε χαρωπά :

— Μάθεσε τήν μεγάλη είδησι.

— Όχι. Τι συμβαίνει ; ρώτησε ή χορεύτρια.

— Ό κατηγορούμενος λησταρχος Φρά-Διάβολο, αυτός πού σάς ελεγε πιάς αιχμάλωτος τήν άλλη φορά, άνυπολήφτη πρό πένης ή μίση, ένώ έμπαυσε στην πόλι. Φαίνεται ότι έρχόταν έδώ γιά κάποιο έρωτικό ραντεβού. Χθές έγινε ή δίκη του και σήμερα τό πούσι καταρτίσθηκε !

Έκκληκτος τότε ό θαυμαστής τής χορεύτριας ελεγε δυό χονδρά δάκρυα νά κυλούν άπό τά μάτια τής Ντερόβα.

— Θεέ μου !... Τι έχετε ; τής ελεγε άνησυχος. Σάς έτάραξα ;

Η χορεύτρια δέν τούδωσε άπάντησι. Τόν άφησε νά φύγη κ' ύστερα έπεσε σ' ένα ντιβάνι κ' άρχισε νά κλαίη...

Άγαπούσε τόν όραίο λησταρχο τρελλά, παθητικά, παράφορα και θρηνούσε γιά τόν σκληρό θάνατό του...

